

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu oddalił powództwo (...) z siedzibą w G. przeciwko T.-M. s.r.l. z siedzibą w A., W. o zapłatę kwoty 15.300 euro oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.617,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (wyrok – k. 454, tom III).

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła powódka – (...) z siedzibą w G., zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi Skarżąca zarzuciła:

I. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku, polegający w szczególności na:

a. błędnym przez Sąd przyjęciu, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie można pozwanemu przypisać, jakkolwiek zawinionego niewywiązania się z ciężącego po jego stronie zobowiązania wynikającego z łączącej strony umowy sprzedaży, a w konsekwencji, żądać od niego zwrotu środków pieniężnych wpłaconych na jej poczet, gdy tymczasem z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w sposób jednoznaczny wynika zaś, iż przyczyną mającego miejsce opóźnienia w realizacji zamówienia było, tylko i wyłącznie, niezaakceptowana przez mojego Mocodawcę próba wprowadzenia przez pozwanego ulepszeń w przedmiotowych maszynach, a w konsekwencji, czego, tylko to winą pozwanego jest brak realizacji świadczenia wynikającego z umowy i pozostawanie po jego stronie w zwłóce;

b. całkowicie chybionym przez Sąd przyjęciu, iż pozwany T. - M., jako strona sprzedająca w łączącym strony stosunku prawnym nie pozostawała w zwłóce w spełnieniu leżącego po jej stronie świadczenia, i w wyznaczonym uprzednio, zgodnie z ustaleniami terminie, zaoferowała powodowej Spółce do odbioru, wykonany przez nią, a zamówiony przez moją Mandantkę towar, a w konsekwencji, wywiązała się z wynikających z przedmiotowej sprawy zobowiązań, gdy tymczasem, mając na uwadze całokształt okoliczności stanu faktycznego niniejszej sprawy, w tym przede wszystkim treść wymienianej przez strony korespondencji, poczynionych ustaleń, a także w całkowicie pominiętych zeznań przedstawiciela powoda, w sposób jednoznaczny wynika, iż pozwana Spółka w wyznaczonym w trakcie zawarcia umowy terminie nie wykonała zamówionych urządzeń, a w konsekwencji, nie spełniła leżącego po jej stronie, jako sprzedającego, świadczenia, w konsekwencji czego, niewątpliwie pozostawała w zwłóce;

c. wadliwym i pozbawionym jakichkolwiek podstaw twierdzeniu, iż powód nie wystosował do pozwanego, w związku z powstałą po jego stronie zwłoką w spełnieniu świadczenia, wezwania do wykonania zobowiązania w nowym terminie, pod rygorem odstąpienia od umowy, gdy tymczasem z zebranego w sprawie materiału dowodowego i całokształtu okoliczności stanu faktycznego niniejszej sprawy w sposób jasny i jednoznaczny wynika, iż wobec niczym nieuzasadnionego pozostawania pozwanego w zwłóce ze spełnieniem świadczenia, tj. jego nieprzygotowaniem do odbioru w wyznaczonym uprzednio przez strony terminie, powód w sposób jednoznaczny, tak w formie pisemnej, jak i telefonicznej, a na co wskazuje przede wszystkim treść skierowanych przez powoda w stronę pozwanego korespondencji, powód to niejednokrotnie wskazywał pozwanemu dodatkowy, odpowiedni termin na realizację zamówienia, przy jednoznacznym i jednoczesnym wskazaniu konieczności odstąpienia przez powoda od umowy, w razie braku spełnienia świadczenia;

d. całkowicie chybionym stwierdzeniu, iż oświadczenie powoda o odstąpieniu od umowy było nieskuteczne, a w konsekwencji powyższego, wobec ciągłego obowiązywania łączącego strony stosunku prawnego, powodowa Spółka nie ma jakiegokolwiek uprawnienia żądania, mimo nieotrzymania, do dnia dzisiejszego zamówionych maszyn, zwrotu uiszczonych dotychczas na rzecz pozwanego środków pieniężnych przekazanych na poczet zamówienia stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania, gdy tymczasem wobec tak bezsprzecznego pozostawania pozwanego w zwłóce ze spełnieniem świadczenia, skutecznym wyznaczeniu przez powoda pozwanemu odpowiedniego, nowego terminu na spełnienie świadczenia, pod rygorem odstąpienia od umowy, a dalej, wobec niewywiązania się przez pozwanego, w nowym terminie z leżących po jego stronie zobowiązań i skierowania przez powoda stosownego w tym względzie

oświadczenia o odstąpieniu od umowy (skutecznie doręczone), winno to w zasadzie nie ulegać żadnym wątpliwościom, iż wobec spełnienia ku temu wszelkich wymaganych przepisami prawa przesłanek, złożone przez powodową Spółkę oświadczenie o odstąpieniu od umowy było w pełni skuteczne, a w konsekwencji, pozwany jest zobowiązany do zwrotu uzyskanego w związku z umową, dotychczas świadczenia;

e. całkowitym pominięciu przez Sąd okoliczności braku jakiegokolwiek zgody powodowej Spółki na czynieniu w zamówionym sprzęcie jakichkolwiek zmian, mających usprawiedliwiać, niejako, powstałą po stronie pozwanej Spółki zwłokę w spełnieniu świadczenia, gdy tymczasem niniejsza okoliczność, jako niezwykle istotna dla prawidłowego ustalenia okoliczności stanu faktycznego niniejszej sprawy, zwłaszcza dla ustalenia odpowiedzialności pozwanego za powstałe opóźnienie, w szczególności dla prawidłowej oceny skuteczności złożonego przez powoda oświadczenia o odstąpieniu od umowy, winna zostać przez Sąd wnikliwie zweryfikowana i uwzględniona przy ustalaniu stanu faktycznego niniejszej sprawy;

f. bezzasadnym przez Sąd przyjęciu, iż powód wyznaczył pozwanemu ostateczny termin na realizację zamówienia na dzień 17 lipca 2014 roku, a w konsekwencji, złożona w tym samym dniu rezygnacja powoda jawi się jako bezskuteczna i nie rodząca, po jego stronie, jakkolwiek, skutków prawnych, w tym obowiązku zwrotu uzyskanego od powoda świadczenia pieniężnego, gdy tymczasem z treści prowadzonej pomiędzy stronami korespondencji, a pominiętej w sposób niczym nieuzasadniony w całej rozciągłości przez wydający rozstrzygnięcie w sprawie Sąd, a nie kwestionowanej, w najmniejszym nawet stopniu przez pozwanego, w sposób jednoznaczny wynika, iż powód wyznaczył pozwanemu ostateczny termin na spełnienie świadczenia na dzień 14 lipca 2014 roku, a konsekwencji, złożone przez niego oświadczenie o odstąpieniu od umowy zostało dokonane już po terminie wyznaczonym na jego realizację, co czyni niniejsze odstąpienie w całej swej rozciągłości skutecznym;

II. naruszenie przepisów postępowania cywilnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego w niniejszej sprawie orzeczenia, w szczególności poprzez:

a) naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegające w szczególności na:

- wadliwym przez Sąd uznaniu, iż zgromadzony w sprawie całokształt materiału dowodowego w sprawie przesądza, w zasadzie jednoznacznie o braku skuteczności złożenia przez powoda oświadczenia o odstąpieniu od umowy i konsekwencji braku zasadności żądania zwrotu uiszczonych dotychczas przez powoda, na poczet umowy, środków pieniężnych, gdy tymczasem z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym treści znajdujących się w aktach sprawy dokumentów, całkowicie przez Sąd pominiętych, a także przesłuchanych w toku postępowania świadków, jednoznacznie wynika, iż winnym powstałego opóźnienia w produkcji i przygotowania zamówionych przez powoda maszyn jest wyłącznie pozwany, a w konsekwencji nie wywiązał się on w sposób należyty z zobowiązań wynikających z zawartej umowy, powód w sposób skuteczny złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy i w konsekwencji powyższego, ma pełne i w całej rozciągłości uzasadnione uprawnienie do żądania zwrotu uiszczonych na rzecz powoda środków pieniężnych;
- nieuwzględnieniu, w najmniejszym nawet stopniu przeprowadzonego w toku postępowania dowodu z zeznań przedstawiciela powoda K. O., i nie wskazaniu, najmniejszych nawet przyczyn, dla których Sąd nie uwzględnił treści wyżej wymienionego, ewentualnie czy uznał je za wiarygodne, czy nie, a także przyczyn wydanej tak przez siebie decyzji, gdy tymczasem zeznania przedstawiciela powoda, jako będącego bezpośrednią stroną umowy i uczestniczącego w negocjacjach związanych z ustaleniem szczegółowych jej postanowień, a także spójne, logiczne i pozostające w pełnej korespondencji z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w toku postępowania, winny zostać one poddane przez Sąd szczegółowej analizie i uwzględnione dla prawidłowego ustalenia całokształtu okoliczności stanu faktycznego niniejszej sprawy i wydania rozstrzygnięcia;
- całkowitym przez Sąd pominięciu dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i nieuwzględnienia ich treści, w szczególności treści prowadzonej między stronami korespondencji listownej i e-mailowej, a zwłaszcza pism zawierających bezpośrednio oświadczenia powoda o odstąpieniu od umowy wraz z dowodem

nadania i skutecznego doręczenia pozwanemu, gdy tymczasem przedmiotowe dokumenty, jako również niekwestionowane, w najmniejszym nawet stopniu przez stronę pozwaną, a z których jasno wynika, iż pozwany to dopuścił się zwłoki, z zawinionej przez siebie przyczyny, z wykonaniem zobowiązania, a powód skutecznie odstąpił od zawartej umowy, winny one zostać przez Sąd wnikliwie zweryfikowane i uwzględnione w toku prowadzonego aktualnie postępowania przy wydawaniu prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie;

- wadliwym oparciu wydanego w sprawie rozstrzygnięcia i ustalaniu okoliczności stanu faktycznego przedmiotowej sprawy o treść zeznań złożonych przez przedstawiciela pozwanego, gdy tymczasem zeznania wyżej wymienionego, jako jedynie szczątkowe, opierające się w zasadzie wyłącznie na kilku zdaniach, bez wskazywania jakichkolwiek szczegółów, a także bez jakiejkolwiek możliwości weryfikacji, czy skonfrontowania powyższego (brak możliwości zadawania pytań przez pełnomocnika powoda), niniejsze zeznania, jako niewiarygodne, jedynie ogólne i niczym niepotwierdzone, nie mogą jakkolwiek, stanowić podstawy prawidłowego ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy;
- niewskazaniu, w najmniejszym nawet stopniu, na jakich Sąd oparł się dowodach, przy wydawaniu rozstrzygnięcia w sprawie, jakie uznał za wiarygodne, a jakim odmówił wiarygodności, i z jakich przyczyn;

b) naruszenie przepisów art. 328 § 2 k.p.c. konstytuujących elementy konieczne sporządzanych przez Sąd uzasadnień wydawanych orzeczeń, poprzez w szczególności, bardzo lakoniczne, fragmentaryczne i znacznie ograniczone ustalenie stanu faktycznego sprawy, niewskazanie dowodów, na jakich Sąd oparł się przy wydawaniu tak zapadłego aktualnie w sprawie rozstrzygnięcia, niewskazanie przyczyn odmowy wiarygodności i mocy dowodowej przywołanym w toku procesu faktom, nieprzywołanie dowodów, na jakich Sąd oparł się wydając rozstrzygnięcie w sprawie oraz przyczyn, dla których pozostałym dowodom odmówił wiarygodności, jak również niewyjaśnienie w sposób należyty, a ograniczony w zasadzie wyłącznie do minimum, podstawy prawnej tak zapadłego w sprawie aktualnie orzeczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego aktualnie niniejszym pismem wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (apelacja – k. 475 – 487, tom III).

W odpowiedzi na apelację powódki pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje (odpowiedź na apelację - k. 499 – 503, tom III).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Na wstępie stwierdzić trzeba, iż nie ma wreszcie racji skarżący, gdy czyni Sądowi Rejonowemu zarzut naruszenia przepisów art. 328 § 2 k.p.c. konstytuujących elementy konieczne sporządzanych przez Sąd uzasadnień wydawanych orzeczeń, poprzez w szczególności, bardzo lakoniczne, fragmentaryczne i znacznie ograniczone ustalenie stanu faktycznego sprawy, niewskazanie dowodów, na jakich Sąd oparł się przy wydawaniu tak zapadłego aktualnie w sprawie rozstrzygnięcia, niewskazanie przyczyn odmowy wiarygodności i mocy dowodowej przywołanym w toku procesu faktom, nieprzywołanie dowodów, na jakich Sąd oparł się wydając rozstrzygnięcie w sprawie oraz przyczyn, dla których pozostałym dowodom odmówił wiarygodności, jak również niewyjaśnienie w sposób należyty, a ograniczony w zasadzie wyłącznie do minimum, podstawy prawnej tak zapadłego w sprawie aktualnie orzeczenia.

Zgodnie z powszechnie przyjmowanym w orzecznictwie poglądem, uzasadnienie wyjaśnia przyczyny, dla jakich orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po jego wydaniu, a zatem wynik sprawy z reguły nie zależy od tego,

jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy. Z tych przyczyn zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 marca 2011 roku, w sprawie II PK 202/10, w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 roku, w sprawie II UK 148/09, podobnie Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 27 października 2010 roku, w sprawie I ACA 733/10, opubl. Legalis).

W rozpatrywanej sprawie uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera ustalenia faktyczne, ocenę dowodów i rozważania pozwalające odtworzyć tok rozumowania Sądu Rejonowego. Nie jest zatem dotknięte tego rodzaju uchybieniami, które mogłyby skutkować wzruszeniem zakwestionowanego apelacją orzeczenia.

Niezasadny jest podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegające w szczególności na wadliwym przez Sąd uznaniu, iż zgromadzony w sprawie całokształt materiału dowodowego w sprawie przesądza, w zasadzie jednoznacznie o braku skuteczności złożenia przez powoda oświadczenia o odstąpieniu od umowy i konsekwencji braku zasadności żądania zwrotu uiszczonych dotychczas przez powoda, na poczet umowy, środków pieniężnych.

Powódka w apelacji zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie całego art. 233 k.p.c. Jednakże § 2 tego przepisu dotyczy sytuacji odmowy przedstawienia przez stronę dowodu, która w sprawie nie miała miejsca. Sąd Okręgowy odniósł zatem wskazany w apelacji zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. do § 1 tego przepisu.

Przyjmuje się, że granicę swobodnej oceny dowodów, w świetle art. 233 § 1 k.p.c. wyznaczają zasady logicznego rozumowania, nakaz opierania się na dowodach przeprowadzonych prawidłowo, z zachowaniem wymagań dotyczących źródeł dowodzenia oraz bezstronności, nakaz wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, konieczność wykazania, na podstawie których dowodów dokonano ustaleń, a którym dowodom odmówiono wiarygodności i mocy.

Apelacja nie wykazała, aby Sąd pierwszej instancji dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem wskazanych zasad i nakazów. Nie stanowi naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przekonanie strony o innej niż przyjął to sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu czy zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego, na podstawie własnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 stycznia 2006 roku, I ACa 1609/05, Lex nr 189371).

Sąd Okręgowy uznał, że wnioski wyprowadzone przez Sąd Rejonowy z zebranego w sprawie materiału dowodowego są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, zaś dokonane ustalenia i rozważania prawne nie naruszają treści art. 233 k.p.c. Tylko wówczas, gdy brakuje logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, kiedy nie uwzględniono jednoznacznych związków przyczynowo – skutkowych, przeprowadzona przez sąd orzekający ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Istota sporu sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie, czy powódka skutecznie odstąpiła od umowy zawartej z pozwanym i w konsekwencji czy zasadne jest jej żądanie zwrotu wpłaconej zaliczki na poczet zamówionych urządzeń.

Wadliwie jednakże Sąd Rejonowy zważył, iż łącząca strony umowa była umową sprzedaży, albowiem jeżeli sprzedawca ma dopiero wyprodukować rzecz we własnym zakresie albo zapewnić jej wyprodukowanie przez inny podmiot, to tego typu umowę należy zawsze kwalifikować nie jako sprzedaż szansy, ale sprzedaż rzeczy przyszłej. Element “wyprodukowania” nie jest przy tym objęty zobowiązaniem sprzedawcy, lecz stanowi czynnik, który ma doniosłe znaczenie przy ocenie, czy po jego stronie zachodzi zwłoka albo zawiniona niemożność spełnienia świadczenia (por. wyrok z dnia 18 marca 1998 roku, I CKN 576/97, opubl. Legalis). W pewnych wypadkach rozważenia będzie jednak wymagało, czy w danym układzie nie doszło do zawarcia umowy o dzieło lub umowy dostawy (por. powołany wyżej

wyrok SN z dnia 18 marca 1998 roku, I CKN 576/97; a także E. Habryn-Chojnacka, w: Gutowski, Komentarz, t. II, komentarz do art. 535, Nb 58).

Zauważyć należy, iż umowa łącząca strony jest umową o charakterze mieszanym, łączącym w sobie zarówno elementy umowy sprzedaży (dostawy) i umowy o dzieło. Nie budzi jednakże wątpliwości, że stosunek zobowiązaniowy łączący strony sporu miał przymiot wzajemności. Zatem zastosowanie w tym przypadku przepisu ogólnego o zobowiązaniach wzajemnych nie jest wadliwe.

Wskazać należy, iż przepis art. 491 § 1 zd. 1 k.c. nakłada na wierzyciela obowiązek dopełnienia pewnych aktów staranności przed złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Wierzyciel zatem winien wyznaczyć odpowiedni termin do wykonania zobowiązania pod rygorem odstąpienia od umowy, a w razie bezskutecznego upływu tego terminu, niewykazanie aby te akty staranności zostały dochowane, musi skutkować uznaniem za bezskuteczne oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

Odstąpienie przez zamawiającego od umowy ma charakter prawokształtujący, prowadzący do wygaszenia stosunku wynikającego z zawartej umowy, ze skutkiem wstecznym (ex tunc). Ze względu na to, że wykonanie prawa odstąpienia od umowy jest jednostronnym oświadczeniem woli, jego skuteczność zależy od dojścia do adresata w taki sposób, że mógł się on zapoznać z jego treścią (art. 61 k.c.). Forma odstąpienia od umowy zależy do tego, w jakiej zawarto umowę o dzieło. Jeśli była to zwykła forma pisemna, albo wyjątkowo inna forma szczególna, odstąpienie powinno być dokonane w zwykłej formie pisemnej, w każdym razie ad probationem (art. 77 § 2 i 3 k.c.). Skutkiem odstąpienia od umowy wzajemnej jest powstanie obowiązku zwrotu wzajemnych, spełnionych już świadczeń oraz - ewentualnie - powstanie obowiązku naprawienia przez przyjmującego zamówienie szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania (art. 494 k.c.).

Zgodnie z powyższą normą strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, jest obowiązana zwrócić drugiej stronie to, co otrzymała od niej na mocy umowy, sama zaś może żądać tego, co świadczyła oraz - niezależnie od powyższego - może żądać naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, iż powódka nie sprostала obowiązkowi dopełnienia pewnych aktów staranności przed złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy. W przypadku - czego pozwany nie kwestionował - opóźnienia z wykonaniem urządzeń winna była wyznaczyć odpowiedni termin do wykonania zobowiązania pod rygorem odstąpienia od umowy. Z domagania się dostarczenia maszyn do P.na koszt pozwanego albo w przypadku braku dostarczenia maszyn do dnia 14 lipca 2014 roku przelania pieniędzy na konto powódki z odsetkami (pismo – k. 159), nie można wywieść konsekwencji uprawnienia do ostatecznego odstąpienia przez powódkę od umowy. Ponadto powódka w piśmie z dnia 14 lipca 2014 roku zażądała dostarczenia maszyn do swojej siedziby zakreślając pozwanemu nierealny, dwudniowy termin. Z doświadczenia życiowego wynika, że dostarczenie maszyn o niemałych gabarytach z W. do P. wymaga większej ilości czasu. Jednakże z całą mocą należy podkreślić, iż pozwany nie miał obowiązku ich dostarczenia, nie wynikało to z umowy pomiędzy stronami, a jedynie ze „swoistej kary” nałożonej arbitralnie przez jednego ze współników powodowej spółki na zamawiającego, z uwagi na opóźnienie w wykonaniu urządzeń.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł także żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu.

W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującego Sąd Odwoławczy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.700,00 złotych tytułem zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Na kwotę tę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym ustalone zgodnie z § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity z dnia 3 stycznia 2018 roku, Dz. U. z 2018 roku, poz. 265).

Tomasz Bajer Mariola Szczepańska Bartosz Kaźmierak